

EGNER

AZOK A BOLDOG SZÉP NAPOK

Volt egyszer egy kisfiú, Jenci volt a neve. Apró gyöngyfogak sorakoztak a szájában, akárcsak a tiédben. Történt egy szép napon, hogy kilukadt az egyik foga, és a lukban azonnal tanyát vert két parányi kis manó: Káriusz és Baktusz. Fura nevek – gondolhatod joggal, de nemcsak a nevek, hanem a két kis manó sem hétköznapi jelenség ám: olyan aprók, hogy szabad szemmel nem is láthatók.

Ébenfekete a hajkorona Káriusz fején, vörös pamacs virít Baktuszén. Sok finom nyalánkság az eledelük. Lakmároznak is naphosszat, és ha végül jóllaknak, csákányt, ásót ragadnak. Így szorgoskodnak, hogy egyre szebb és tágasabb legyen otthonuk.

Egy szép nap aztán Baktusz úgy találja, eleget csákányoztak, ástak már. Nincs szükségük nagyobb házra, akár abba is hagyhatnák.

– Erről szó sem lehet! – csattan fel Káriusz. –
A töméntelen finomságtól olyan szépen gömbö-
lyödünk, hogy alig párat kell már aludnunk, és
bizony meglásd, szűkösnek érezzük majd ottho-
nunk. Munkára fel, nem lustálkodhatunk!

– Rendben, iparkodjunk hát!

De Baktusz csakhamar újra megáll, és elgondolkodik. Merengve bámul ki az ablakon, és hirtelen remek ötlete támad, miközben a fehér fogacskákban gyönyörködik.

- Figyelj csak, Káriusz!
- Mi van már megint?!
- Látod ott fent azt a csodálatos szemfogat?
Arra gondoltam, mi lenne, ha oda építenénk
magunknak házat. Én ott bizony sokkal, de sok-

kal jobban érezném magam, mint ebben a sötét eldugott zugban itt lent.

– Úgy látom, nem érted a lényegét: idelent sokkal biztonságosabb. Emlékezz csak, mi van, ha jön az a borzalmas fogkefe!

- Még hogy fogkefe! – hahotázik Baktusz.
– Jenci nem szokott fogat mosni.
– Te csak ne bízd el magad! Emlékszem, egyszer már mosott fogat.
– Egyszer. Jó pár hete is annak már! Nincs itt mitől félnünk, gyerünk hát!

